

na-mlú-vať Jan-ko A - ny - čku, A - ny - čku.

1. Za horú za horičkú
namľuváť Janko Anyčku.
Tak dlúho ju namľuváť,
ej až sa na nu rozhneváť.
Pochytýť ju u poly,
ej zanésel ju za hory.
Uvázal ju ke dubu,
ej nasypal jej žaludu.
Pý vodenku, jez žalud,
enom na mna nežaluj.

2. Odkážte mej materi,
nech mna nečeká k večeri.
Any zitra k obedu,
ja z husarama pojedu.
Skažte jej tam ešte dál,
že sa já tu dobre mám.
Že sa já tu dobre mám,
červené výnko popýjám.

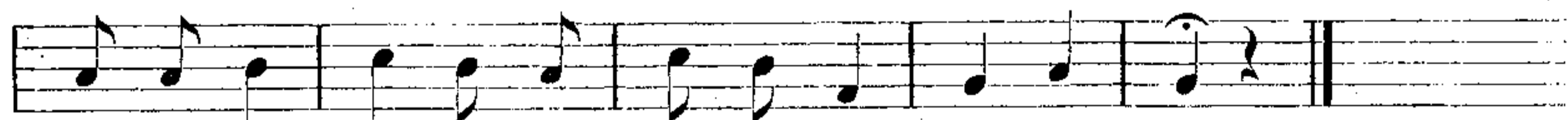
11.

Mírně.

Z Velké.

Ty Ve li - cké zvo-ny pě-kně vy - zvá-ňa - jú,

lu - dé sa ču - du - jú, co to zna - me - ná - jú.

Ty Velické zvony pěkně vyzvávají,
ludé sa čudujú, co to znamenajú,

Jedni povídajú: Pútníčkové idú,
druzí povídajú: Pochovávat budú.

Pochovávat budú jednéj vdovy syna,
co ho otráviła jeho roztomilá.

Nešťasná galánko, jak na pohreb půjdeš?
Nešťasná galánko, jak naríkat budeš?

Jak bych naríkała, dyž su tom příčina,
naríkała by ňa všeka má rodina.

Všeka má rodina aj jeho mamička,
že sem otráviła švarného synečka.